

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/49/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121433171
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6121433171.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/1047, zastúpeného advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom Trenčín, 1. mája 173/11, IČO: 47 234 679, proti žalovanej: Z. W., nar. XX.XX.XXXX, adresa O., T. O. XX, zastúpenej advokátom: Mgr. Ondrej Barna, so sídlom Stropkov, Zámocká 529/34, o zaplatenie 7.237,97 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Trnava č.k. 16Csp/1/2022-78 zo dňa 11.3.2022 - voči výrokom I. a III., v spojení s jeho opravným uznesením č.k. 16Csp/1/2022-85 zo dňa 11.3.2022, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s jeho opravným uznesením v napadnutom výroku I. v rozsahu prisúdeného úroku z omeškania 5% ročne zo sumy 117,54 eur od 16.4.2020 do zaplatenia, zo sumy 133,77 eur od 16.5.2020 do zaplatenia, zo sumy 133,77 eur od 16.6.2020 do zaplatenia, zo sumy 133,77 eur od 16.7.2020 do zaplatenia, **z r u š u j e .**

II. Vo zvyšku výroku I. a vo výroku III. rozsudok **p o t v r d z u j e .**

III. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie čiastočne vyhovel žalobe žalobcu o zaplatenie sumy 7.237,97 Eur s príslušenstvom, keď vo výroku rozhodol nasledovne:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3.047,28 eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne

- zo sumy 117,54 eur od 16.4.2020 do zaplatenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.5.2020 do zaplatenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.6.2020 do zaplatenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.7.2020 do zaplatenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.8.2020 do zaplatenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.9.2020 do zaplatenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.10.2020 do zaplatenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.11.2020 do zaplatenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.12.2020 do zaplatenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.1.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.2.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.3.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.4.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.5.2021 do zaplatenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.6.2021 do zaplatenia,

- zo sumy 133,77 eur od 16.7.2021 do zaplattenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.8.2021 do zaplattenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.9.2021 do zaplattenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.10.2021 do zaplattenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.11.2021 do zaplattenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.12.2021 do zaplattenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.1.2022 do zaplattenia,
- zo sumy 133,77 eur od 16.2.2022 do zaplattenia,

to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamieťa.

III. Žalovanej sa voči žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 20,28 %.

2. Opravným uznesením č.k. 16Csp/1/2022-85 zo dňa 11.3.2022 prvoinštančný súd opravil výrok I. predmetného rozsudku, ktorý má správne znieť: „...sumu 3.060,48 eur...“, a vo výroku III. v rozsahu úspechu žalovanej, ktoré má správne znieť: „...19,94%.“

3. Pri rozhodovaní prvoinštančný súd vychádzal zo skutkového stavu na základe ktorého žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzavreli dňa 11.10.2019 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 4910012711, na základe ktorej sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej účelový spotrebiteľský úver vo výške 7.420 eur, ktorý sa žalovaná zaviazala splácať v 96 mesačných splátkach vo výške 133,77 eur. Ročná úroková sadzba bola dojednaná vo výške 15,13 %, RPMN vo výške 16,2 %. Celková čiastka splatná spotrebiteľom bola uvedená vo výške 12.841,92 eur. Dátum splatnosti prvej splátky bol dojednaný na 15.12.2019. Žalovaná na uvedenú zmluvu zaplatila, vychádzajúc z nepopretého, a preto nesporného, skutkového tvrdenia žalobcu (v spojení s výpisom čerpania, splátok a úhrad) celkom sumu 551,31 eur. Výzvou zo 30.7.2020 bola žalovaná vyzvaná k úhrade celého úveru v sume 7.686,85 eur v lehote 15 dní. Na zaplattenie dlhu bola žalovaná vyzvaná tiež predžalobnou výzvou z 28.6.2021.

4. Žalovaná v podanom odpore namietala neprijateľnosť zmluvných podmienok, premlčanie nároku, nedostatočné uvedenie z čoho pozostáva žalovaná suma, ako i nesplnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky. Žalobca k odporu proti platobnému rozkazu uviedol, že nárok žalobcu pozostáva z istiny vo výške 155,03 eur (istina 5. - 8. splátky), úroku vo výške 407,88 eur (úrok 5. - 8. splátky) a zosplatennej istiny vo výške 7.082,94 eur (istina 9. - 96. splátky). Tvrdenia žalovanej, že zmluva o úvere obsahuje ustanovenia, ktoré spôsobujú nerovnováhu medzi stranami sporu, považuje za ničím nepreukázané, keďže nebolo uvedené, ktoré ustanovenia zmluvy sú neprijateľné. Žalobca poukázal na to, že zmluva obsahuje všetky zákonom požadované náležitosti a je preto platná a účinná. S poukazom na tvrdenie žalovanej o nesplnení podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žalobca poukázal na to, že strata výhody splátok bola dohodnutá v úverovej zmluve a pred samotným zosplatením zo dňa 30.7.2020 bola žalovaná na túto možnosť upozornená.

5. Súd výzvou zo dňa 10.1.2022 vyzval žalobcu, aby doplnil skutkové tvrdenia a listinné dôkazy k splneniu povinnosti podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a súčasne aby uviedol, akým spôsobom zisťoval a posudzoval bonitu žalovanej pred poskytnutím úveru. Podaním zo dňa 13.1.2022 žalobca súdu oznámil, že úver zosplattnil v súlade s úverovými zmluvnými podmienkami v: Hlava 6 § 3 písm. a) v znení: „...ste sa oneskorili s platením aspoň dvoch splátok alebo ste sa oneskorili s platením jednej splátky dlhšie ako tri mesiace“.. Z výpisu splátok bolo zrejmé, že žalovaná sa omeškala so splátkami 3. termín splatnosti 15.2.2020, 4. termín splatnosti 15.3.2020, 5. termín splatnosti 15.4.2020, 6. termín splatnosti 15.5.2020. Zosplattnenie bolo uskutočnené 30.7.2020 po 5 mesiacoch omeškania žalovanej, ktoré bolo žalovanej zaslané listom s názvom „Výzva k splattneniu celého úveru“, kde bola určená lehota na zaplattenie celého dlhu do 15 dní. Dňa 28.6.2021 bola žalovanej doručená opätovná predžalobná výzva ako posledná možnosť na zaplattenie dlžnej sumy. Zosplattneniu predchádzali aj upozornenia formou sms správ o dlžných splátkach. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/133/2019 a Krajského súdu Trenčín sp. zn. 5CoCsp/14/2021. Vo vzťahu k preukázaniu skúmania bonity žalovanej predložil žalobca listinné dôkazy a to lustráciu registrov, špecifikáciu klienta, zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 1907001689 zo dňa 4.7.2019 s výškou úveru 7.000 eur, úverovú správu žalovanej, prílohu č. 1 k zmluve č. 4910012711, výpis z účtu žalovanej za mesiace 6/2019, 7/2019, 8/2019, 9/2019, žiadosť o pôžičku zo dňa 26.8.2019. Podaním zo dňa 28.2.2022 žalobca súdu predložil listinu: Výzva k plneniu dlžnej čiastky zo zmluvy o úvere č. 4910012711.

6. Právne prvoinštančný súd vec posúdil na základe aplikácie ust. § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. d), § 7 ods. 1, § 9 ods. 1, § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. (o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov), § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 9, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka (zák. č. 40/1964 Zb. - ďalej aj len OZ), § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Zb.

7. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Nebolo sporné, že strany sporu uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere dňa 11.10.2019, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver v sume 7.420 eur s dohodnutou výškou mesačnej splátky 133,77 eur, pričom sa žalovaná zaviazala splácať úver v počte mesačných splátok 96. Nebolo sporné, nakoľko žalobca tvrdil a žalovaná nepoprela, že zaplatila na úver sumu 551,31 eur. Súd ďalej konštatoval, že predmetný právny vzťah je vzťahom spotrebiteľským, z tohto dôvodu bolo potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa postavenia spotrebiteľa ako i zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, keďže žalobca pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere vystupoval ako dodávateľ s poukazom na predmet podnikania a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ, pretože jej bol poskytnutý úver za iným účelom ako za účelom výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Žalobca a žalovaná uzavreli zmluvu o úvere, ktorá má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch. Na základe uzatvorenej zmluvy žalobca poskytol žalovanej spotrebiteľský úver a žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

8. V konaní zostali spornými viaceré tvrdenia žalovanej a to jednak premlčanie nároku, nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu vzhľadom na žalovanou tvrdené postúpenie pohľadávky, nedostatok skúmania bonity žalovanej ako i neplatnosť jednostranných úkonov žalobcu, ktorými zosplatnil úver. S ohľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie v prvom rade poukázal na to, že námietka žalovanej týkajúca sa nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu je nedôvodná a to z dôvodu, že v danom prípade nedošlo k postúpeniu pohľadávky zo zmluvy o úvere, keď žalobca, ktorý poskytol úver žalovanej sa podanou žalobou domáhal vrátenia dlžnej sumy od žalovanej. Súčasne bola neopodstatnená aj námietka premlčania vznesená žalovanou, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá dňa 11.10.2019 a žalobca sa svojho nároku domáhal návrhom na vydanie platobného rozkazu dňa 26.7.2021. Nakoľko premlčacia doba je v tomto prípade trojročná (§ 101 Občianskeho zákonníka), bolo zrejmé, že začala plynúť po poskytnutí úveru. S ohľadom na podanie žaloby po necelých dvoch rokoch od poskytnutia úveru bolo zrejmé, že nárok žalobcu nebol premlčaný a to bez ohľadu na skutočnosť, že súd neskúmal presný začiatok plynutia premlčacej lehoty. V danom prípade bolo pre súd prvej inštancie podstatným to, akým spôsobom žalobca skúmal pred poskytnutím úveru schopnosť žalovanej splácať úver a to s poukazom na § 7 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, ktoré veriteľovi, t. j. žalobcovi, ukladajú povinnosť posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať úver, dôsledkom čoho bolo v prípade nekonania s odbornou starostlivosťou nemožnosť vyžadovať jednorazové splatenie úveru a súčasne v prípade hrubého porušenia uvedenej povinnosti, že úver je bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch).

9. Súd prvej inštancie následne dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že pri poskytnutí úveru konal s odbornou starostlivosťou (§ 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch), pričom bol pred uzavretím zmluvy povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, keď mal brať do úvahy najmä dobu, na ktorú sa spotrebiteľský úver poskytuje, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel úveru, pričom za hrubé porušenie povinnosti sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez relevantných údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V zmluve o spotrebiteľskom úvere sú uvedené údaje ako: žalovaná je zamestnanec, zamestnaná od 3/2016, názov zamestnávateľa ZF Slovakia, a.s., s príjmom 1200 eur, pričom súd tieto údaje o klientovi a o zdrojoch jeho príjmu, považoval za nepostačujúce. Žalobca v konaní na výzvu súdu predložil listiny: doklad o klientovi, z ktorého vyplývalo, že výška úveru je 7420 eur, žalovaná je slobodná, býva vo vlastnom byte/dome, nemá deti, je zamestnaná s príjmom 1200 eur, s príjmom partnera 0. Súčasne mal žalobca dopytovať externé registre MVSR, NRKI, CEE, NRKI s výsledkom „Overeno“ a „OK“. Žalobca vychádzal z príjmu klienta 1198 eur, príjem partnera 0, životné minimum 143,06 eur, splátky z iných spoločností 754 eur, konsolidované úvery 128 eur, splátka úveru, ktorý bol predmetom sporu 133,77 eur a zostávajúce MLS klienta 295,17 eur (č. I. 449 súdneho spisu). Ďalej žalobca predložil zmluvu o spotrebiteľskom úvere

č. 1907001689 uzavretú žalovanou s veriteľom Amico Finance a.s. na sumu 7000 eur, ÚVEROVÚ ZPRÁVU“ žalovanej, prílohu č. 1 k zmluve o úvere č. 4910012711, výpisy z účtu žalovanej za mesiace 6/2019, 7/2019, 8/2019, 9/2019, záväznú žiadosť žalovanej ú úver od spoločnosti Zinc Euro, a.s. Z uvedených dokladov vyplývalo, že žalovaná mala viaceré úvery vo viacerých spoločnostiach, pričom výška jej príjmu mala byť 1200 eur.

10. Súd prvej inštancie poukázal na to, že z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-679/18 vyplýva, že články 8 a 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, sa majú vykladať v tom zmysle, že vnútroštátnemu súdu ukladajú povinnosť preskúmať ex officio existenciu porušenia povinnosti stanovenej v článku 8 tejto smernice, podľa ktorej veriteľ musí pred uzavretím zmluvy posúdiť úverovú bonitu spotrebiteľa a vyvodiť dôsledky, ktoré z porušenia tejto povinnosti vyplývajú vo vnútroštátnom práve, pod podmienkou, že sankcie spĺňajú požiadavky podľa uvedeného článku 23. V danom prípade zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje skúmanie bonity klienta s odbornou starostlivosťou, t. j. vyžaduje vyšší stupeň obozretnosti a odbornosti. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“ je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa poskytnúť veriteľovi informáciu len o výške svojich príjmov a výdavkov, ale od žalobcu ako veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval. Dôkaz pri posúdení úverovej schopnosti je pritom kladený na pomer medzi príjmami a výdavkami spotrebiteľa a na posúdenie toho, či spotrebiteľovi zostane po vynaložení bežných výdavkov mesačne taká čiastka, aká bude potrebná pre splácanie úveru. Pri posudzovaní budúcej schopnosti spotrebiteľa splácať úver sa vychádza z existujúceho stavu a prezumpcie jeho zachovania do budúcnosti. Je povinnosťou veriteľa získať informácie zhromaždiť, vyhodnotiť ich dostatočnosť a rozhodnúť, či a ktoré informácie je nevyhnutné ďalej overovať. Za dostatočné sa považujú iba také informácie o príjmoch a výdavkoch, z ktorých je veriteľ schopný získať objektívny obraz o žiadateľovej finančnej situácii. Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje. Schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver tak treba chápať ako situáciu, keď v závislosti na frekvencii splácania zostane spotrebiteľovi v jeho osobnom a domácom rozpočte dostatok finančných prostriedkov, aby mohol bez akýchkoľvek problémov a obmedzení splácať splátku v predpokladanej výške. Preto dodávateľ musí okrem iného analyzovať spotrebiteľov osobný a domáci rozpočet a to ako stranu príjmov, tak stranu výdavkov, a to vždy vo vzťahu ku konkrétnemu žiadateľovi o úver (t. j. konkrétne príjmy, konkrétne náklady na bývanie, dopravu, domácnosť, stravu). Analýza iba niektorej zo strán rozpočtu sama o sebe k posúdeniu úverovej schopnosti nepostačuje.

11. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca uvedeným spôsobom nepostupoval, keď vychádzal len z príjmu žalobkyne a skutočnosti, že splácala ďalšie úvery, avšak neskúmal jej domáci a osobný rozpočet, t. j. výdavky žalovanej. Len z informácie o príjme žalovanej tak žalobca nemohol byť schopný posúdiť, či bude žalovaná schopná splácať úver. Zákonnú podmienku uvedenú v § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., t. j. „s odbornou starostlivosťou posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver“, je potrebné vykladať tak, že nepostačuje zo strany spotrebiteľa len uvedenie výšky príjmov a výdavkov, ale od veriteľa sa vyžaduje, aby poskytnuté informácie analyzoval a vyhodnocoval, aby získal objektívny obraz o finančnej situácii spotrebiteľa. Veriteľ vyššie uvedeným spôsobom nepostupoval (keď posudzoval schopnosť žalovaného splácať úver bez riadnych údajov o jeho výdavkoch a bez dokladov o nich, a najmä bez prihladenia do príslušnej databázy a registra údajov o spotrebiteľoch), čím hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti stanovené v ust. § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z.. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., sa úver považuje v zmysle ust. § 11 ods. 2 zmieneného zákona za bezúročný a bez poplatkov a zároveň veriteľ nebol oprávnený vyžadovať od žalovanej jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Súd pritom poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 11Co/2/2016-106 z 27.11.2019 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/171/2016 z 27.10.2016. Z vyššie uvedeného súd vyvodil, že žalobca nemá (ani nemal) nárok na zaplatenie úroku z úveru ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovanej, pričom všetky platby žalovanej bolo potrebné započítať výlučne na istinu úveru.

12. Žalovaná sporovala postup akým žalobca pristúpil k mimoriadnemu zosplateniu úveru a tiež namietala možnosť žalobcu požadovať jednorazové splatenie dlhu, pričom tvrdila, že v dôsledku nedoručenia jednostranných právnych úkonov, ktorými bola výzva na zaplatenie dlžných splátok či výzva na zaplatenie celého dlhu v dôsledku zosplatenia úveru, bolo potrebné žalobu zamietnuť. S ohľadom

na uvedené namietala neplatnosť jednostranných úkonov a teda navrhovala súdu žalobu zamietnuť. K uvedeným tvrdeniam súd uviedol, že prípadné nedoručenie výzvy žalovanej na úhradu celého úveru, nemalo za následok neplatnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, z ktorej žalobca odvodzoval svoj nárok a preto nebolo dôvodné žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Žalovaná ani neuviedla konkrétne ustanovenie zákona, z ktorého by táto skutočnosť mala vyplývať. V konaní nebolo sporné, že strany uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalobca poskytol žalovanej úver v sume 7.420,- eur, pričom žalovaná netvrdila, že by jej peňažné prostriedky neboli poskytnuté. Súd preto považoval zmluvu o spotrebiteľskom úvere za platnú, od ktorej odvodzoval následne žalobca záväzok žalovanej. V prípade, ak by súd skúmal platnosť uvedených právnych úkonov, a dospel by k záveru o ich neplatnosti, následkom by bolo, že žalobca nebol oprávnený jednorazovo zosplatiť úver poskytnutý žalovanou, a nie neplatnosť celej zmluvy o úvere. Vzhľadom k tomu, že súd dospel na základe vykonaného dokazovania k záveru o porušení ustanovenia § 7 ods. 1 a 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, následkom čoho bolo že úver bol bezúročný a bez poplatkov a žalobca nemohol pristúpiť k jednorazovému zosplateniu úveru, považoval za nadbytočné skúmanie toho, či jednostranné úkony, ktorými bola výzva na zaplatenie celého dlhu a výzva na zaplatenie dlžných splátok boli (ne)platnými právnymi úkonmi. Len záverom však súd uvádza, že za relevantné považoval preukázanie doručenia zásielok s výzvami na zaplatenie dlhu poštovými podaciami hárkami.

13. Prvoinštančný súd s poukazom na vyššie uvedené dospel k záveru, že predčasné zosplatenie úveru je vylúčené s prihliadnutím na ust. §11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Predmetný spotrebiteľský úver považoval za bezúročný a bez poplatkov, keďže žalobca hrubo porušil povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., a preto žalobca nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovanej. Bolo nesporné, že žalovaná z poskytnutého úveru vo výške 7420 eur uhradila celkom sumu 551,31 eur. Súčasne súd vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že žalobca nemohol jednorazovo zosplatiť úver, preto súd priznal žalobcovi splátky splatné do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, t. j. k dátumu 7.3.2022, konkrétne poslednú splátku splatnú dňa 15.2.2022, keďže po tomto dátume bol nárok žalobcu uplatnený žalobou predčasne. Hoci žalovaná navrhla priznať splátky splatné do podania žaloby, súd konštatoval, že žalovaná netvrdila, že by po podaní žaloby uhradila splátku na úver, čím bolo nesporné, že žiadne úhrady nevykonala. Preto bolo dôvodné priznanie žalobcovi splatných splátok do času vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej. Súd pritom vychádzal z toho, že poskytnutý úver v sume 7420 eur je bezúročný a bez poplatkov so splátkou v sume 133,77 eur, a splátky úveru boli splatné vždy 15. dňa v mesiaci. Žalovaná uhradila sumu 551,31 eur, t. j. prvé 4 splátky po 133,77 eur a časť piatej splátky v sume 16,23 eur, teda neuhradila časť 5. splátky v sume 117,54 eur a splátky 6. až 27. splátky v sume 2.942,94 (22x133,77 eur). Dlžná suma tak pozostáva zo sumy 3.060,48 eur (117,54 eur + 2942,94 eur). Nakoľko boli splátky úveru splatné k 15. dňu v mesiaci, žalovaná sa dostala do omeškania so splátkami odo dňa nasledujúceho po splatnosti splátky, t. j. od 16. dňa v mesiaci, a to počnúc mesiacom apríl 2020.

14. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky (hlavné refinančné operácie) od 16.4.2020 bola vo výške 0,00 %. Keďže žalovaná peňažný záväzok včas a riadne nesplnila, vznikol žalobcovi nárok požadovať od žalovanej popri plnení istiny vo výške 3.060,48 eur i úrok z omeškania, pretože ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. Žalovaná sa dostala do omeškania so zaplatením jednotlivých splátok istiny nasledujúci deň po ich splatnosti (keď k predčasnému zosplateniu spotrebiteľského úveru nedošlo), od ktorého dňa má žalobca nárok na úrok z omeškania až do zaplatenia (teda odo dňa nasledujúceho po splatnosti tej - ktorej priznanej splátky). Keďže v období od 16.4.2020 až doposiaľ je základná úroková sadzba určená Európskou centrálnou bankou vo výške 0,00 %, súd priznal žalobcovi úrok z omeškania pri jednotlivých splátkach vo výške 5% ročne a vo zvyšnej časti žalobu vo výroku II. rozsudku zamietol, nakoľko pokiaľ nie je daný nárok žalobcu na ním uplatňovanú istinu, nepatrí mu ani príslušenstvo k nej.

15. S použitím ust. § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP v rozhodovaní o náhrade trov konania prvoinštančný súd zohľadnil, že žalobca sa v konaní domáhal zaplatenia 7.645,85 eur a bol úspešný v časti 3.060,48 eur. Hrubý úspech žalobcu predstavuje 40,03 % (3060,48 eur x 100 % / 7645,85 eur) a hrubý úspech žalovanej predstavuje 59,97 % (100 % - 40,03 %), potom čistý úspech žalovanej činí 19,94 % (59,97 % - 40,03 %). Pretože žalovaná bola v konaní úspešnejšia, súd jej priznal vo výroku III. rozsudku náhradu trov konania v rozsahu 19,94 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne

súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Proti uvedenému rozsudku výslovne len voči výroku I. o čiastočnom vyhovení žalobe a súvisiacemu výroku III. o trovách konania podala prostredníctvom svojho advokáta odvolanie žalovaná z dôvodu nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom sa domáhala, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

17. Podľa odvolateľky súd správne vyhodnotil úver ako bezúročný a bez poplatkov, avšak nedostatočne sa zaoberal otázkou aktívnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby, s poukazom na bod 26 odôvodnenia rozsudku. Odvolateľka poukázala na to, že žalobca žalobou uplatňoval nárok na základe domnelého zosplatnenia úveru, pričom v tomto smere uviedol aj svoje tvrdenia a predložil relevantné dôkazy. Žalobca nikdy netvrdil, že by svoje právo požadoval inak. Bremeno tvrdenia, že žalobcovi patrí iná suma, za iných okolností, je výlučne na žalobcovi. Keďže žalobca neuniesol bremeno tvrdenia, neupravil žalobu do takej podoby, ako to poňal súd prvej inštancie vo výroku I. rozsudku, tak súd prekročil žalobný návrh a rozhodol ultra petitem, čo znamená porušenie zásady ne ultra petitem. Zároveň tým nahradil aktivitu strany konania, navyše dodávateľa v spotrebiteľskej právnej veci, vlastným konaním. Na potrebu vyhodnocovať takéto žalobné návrhy ako nedôvodné v celom rozsahu poukázal najaktuálnejší rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 10CoCsp/12/2022 zo dňa 28.2.2022, ktorý pripojila, a z ktorého zdôraznila, že skutkovými tvrdeniami obsiahnutým v žalobe je konajúci súd viazaný. Podľa týchto súdov žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno preukázania, že došlo k platnému zosplatneniu celého dlhu, žalobca ale nepreukázal doručenie výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ a ani oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti žalovanej do vlastných rúk, teda nepreukázal, že došlo k účinnému zosplatneniu pohľadávky. Žalobcovi právo na zosplatnenie celého dlhu nevzniklo a žalobu v celom rozsahu bez ďalšieho zamietol. Krajský súd v danej veci dodal, že doručenie či už výzvy v zmysle § 53 ods. 9 OZ alebo samotného zosplatnenia, nie je prípustné preukazovať len predložením podacích hárkov, prípadne iných dokladov potvrdzujúcich iba odoslanie písomností. Relevantným je totiž až preukázanie, že dotknutá písomnosť sa dostala do dispozičnej sféry adresáta (uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo 36/2020). Odvolateľka pripojila aj potvrdený rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 13Csp/26/2021 zo dňa 26.10.2021.

18. Odvolateľka pokračovala, že nesprávnosť rozsudku v napádanej časti sekundárne je možné vidieť aj v tom, že pokiaľ ju súd zaviazal na zaplatenie istiny úveru, pričom jej určil zaplatiť dlh v splátkach, tak tieto splátky neodrážajú výšku istiny, ale ide o splátky zmluvné, teda zahrňujúce aj prípadné úroky a poplatky, na ktoré žalobca nárok nemá. Preto namiesto sumy 133,77 Eur, mala byť uvedená suma splátky istiny, čo je 77,29 Eur. Nesprávne uvedená výška má vplyv aj na úrok z omeškania.

19. Žalobca odvolanie nepodal, k doručenému odvolaniu žalovanej sa písomne nevyjadril.

20. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na vadu týkajúcu sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolanie je sčasti vo svojej podstate dôvodné, v dôsledku čoho bolo nevyhnutné napadnutý výrok I. preskúmaného rozsudku v časti zrušiť a vo zvyšku napadnutý rozsudok potvrdiť (§ 189 ods. 1 písm. a/ a § 387 CSP).

21. Predmetom konania je nárok žalobcu uplatnený žalobou na zaplatenie od žalovanej sumy celkom 7.645,85 Eur (z toho istina 155,03 Eur a 7.082,94 Eur a úrok vo výške 407,88 Eur) s úrokom z omeškania 5 % ročne, na základe úverovej zmluvy č. 4910012711, predmetom ktorej bolo poskytnutie

spotrebiteľského úveru žalovanej vo výške 7.420,- Eur, ktorý sa zaviazala vrátiť v 96 pravidelných mesačných splátkach po 133,77 Eur splatných vždy k 15. dňu v mesiaci s dátumom prvej splátky 15.12.2019, pričom žalovaná uhradila prvé štyri splátky po 133,77 Eur, spolu 551,31 Eur a časť piatej splátky v sume 16,23 Eur. Žalobca pritom tvrdil, že predmetný úver účinne zosplatnil, s čím sa prvoinštančný súd nestotožnil, keď mal za to, že žalobca hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti v zmysle § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z., čo malo za následok, že úver sa považuje v zmysle § 11 ods. 2 citovaného zákona za bezúročný a bez poplatkov a zároveň veriteľ nebol oprávnený požadovať od žalovanej jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Prvoinštančný súd potom uznal žalobcovi splátky splatné do vyhlásenia rozhodnutia k 7.3.2020, keďže po tomto dátume bol nárok žalobcu uplatnený predčasne, pričom dlžnú sumu na istine za obdobie do vyhlásenia rozhodnutia vyčíslil sumou 3.060,48 Eur, k čomu priznal aj príslušný úrok z omeškania podľa výroku I. preskúmaného rozsudku. Vo zvyšku potom žalobu ako nedôvodnú zamietol. Žalovaná proti zamietajúcejmu výroku II. odvolanie nepodala a žalobca sa neodvolal, zamietajúci výrok II. tak nadobudol právoplatnosť a nepodliehal prieskumu odvolacieho súdu.

22. Predmetom odvolacieho prieskumu, vychádzajúc pritom z odvolacej argumentácie uplatnenej žalovanou, ktorou bol odvolací súd viazaný, bolo posúdiť, či sa prvoinštančný súd pri rozhodovaní dopustil nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci z konkrétnych dôvodov vymedzených v odvolaní. Zamietajúca časť rozsudku vo výroku II. pritom nebola napadnutá odvolaním, stala sa právoplatnou a nepodliehala odvolaciemu prieskumu.

23. Ako prvé odvolateľka namietala nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na podanie žaloby, s odkazom na rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 13Csp/26/2021 zo dňa 26.10.2021, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Žilina sp. zn. 10CoCsp/12/2022 z 28.2.2022. Odvolateľka ale zrejme prehliadla, že Krajský súd Žilina ako odvolací sa nestotožnil so záverom Okresného súdu Žilina, že na strane žalobcu išlo o nedostatok aktívnej vecnej legitímácie, keď uviedol, že okresný súd inštitúit aktívnej vecnej legitímácie neprimerane zužujúco stotožnil s dôvodnosťou uplatňovaného nároku, hoci aktívna vecná legitímácia je obsahovo širší pojem a v súdnej veci žalobca ako veriteľ v záväzkovom vzťahu s dlžníkom požiadavku aktívnej vecnej legitímácie v spore spĺňa. Keďže v danej veci bol Krajský súd Žilina dôvodmi označenými odvolateľom viazaný, čo zdôraznil, vôbec neriešil otázku, či prvoinštančný súd po skonštatovaní, že zosplatnenie dlhu bolo neúčinné, správne zamietol žalobu o zaplatenie súhrnne vyčíslenej sumy bez toho, aby sa zaoberal priznaním v čase rozhodovania súdu splatných splátok. Toho sa totiž odvolateľ nedomáhal a tým túto otázku neurobil predmetom odvolacieho prieskumu. Závery Okresného súdu Žilina a Krajského súdu Žilina v predmetnej veci sú preto na danú vec neaplikovateľné.

24. Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva. Je daná vtedy, ak jeden účastník je subjektom práva a účastník na opačnej strane je subjektom povinnosti, o ktorú v konaní ide. Žalobca je aktívne vecne legitimovaný vtedy, ak mu skutočne patrí nárok, ktorý uplatňuje a žalovaný je pasívne vecne legitimovaný vtedy, keď má skutočne povinnosť, ktorej plnenia sa žalobca na ňom domáha. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že žalobca nie je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia a žalovaný nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti a vedie k zamietnutiu žaloby. V danom prípade žalobcovi ako veriteľovi z daného záväzkového vzťahu so žalovanou (a nie inému subjektu) patrí nárok, ktorý žalobou uplatňuje, otázne je len v akom rozsahu. Odvolací súd uzatvára, že nedôvodnosť (časti) nároku nezakladá nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore.

25. V odvolaní žalovaná tiež namieta, že súd prvej inštancie prekročil žalobný návrh a rozhodol ultra petitem, keď žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi istinu uvedenú vo výroku I. spolu s príslušným úrokom z omeškania, hoci on si nárok uplatňoval na základe zosplatnenia a žalobu nezmenil. K tejto námietke odvolateľky je vo svojej podstate sčasti dôvodná, i keď z iných dôvodov ako uvádza odvolateľka.

26. Zo žaloby totiž vyplýva, že žalobca si uplatnil úrok z omeškania zo súhrnne žalovanej sumy istiny vo výške 5% ročne odo dňa 15.8.2020 až do zaplatenia. V rozpore s tým prvoinštančný súd priznal z prvých štyroch súm podľa výroku I. preskúmaného rozsudku žalobcovi úrok z omeškania aj za obdobie od 16.4., 16.5., 16.6., 16.7.2020, teda nesporne za obdobie, za ktoré si žalobca podanou žalobou nárok na úrok z omeškania neuplatňoval, keďže ho uplatnil až odo dňa 15.8.2020. Keďže v zmysle § 216 CSP súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu a prekročiť ho môže a prisúdiť viac než čoho sa strany domáhajú

iba vtedy, ak určitý spôsob vyporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, čo nie je daný prípad, je nutné uzavrieť, že prvoinštančný súd v uvedenom rozsahu úroku z omeškania porušil zásadu ne ultra petitem, keď žalobcovi priznal to, čoho sa žalobou nedomáhal, resp. prisúdil mu viac, než čoho sa žalobou domáhal.

27. Nedostatok žaloby v tomto rozsahu je nedostatok procesnej podmienky, pričom na takúto vadu prihliadne odvolací súd aj keď nebola v odvolacích dôvodoch uplatnená (§ 389 ods. 2 CSP). Z uvedených dôvodov bolo potom nevyhnutné, aby odvolací súd s použitím § 389 ods. 1 písm. a) CSP rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I. v rozsahu priznaného úroku z omeškania zo sumy 117,54 eur od 16.4.2020 do zaplatenia, zo sumy 133,77 eur od 16.5.2020 do zaplatenia, zo sumy 133,77 eur od 16.6.2020 do zaplatenia, zo sumy 133,77 eur od 16.7.2020 do zaplatenia, bez ďalšieho zrušil.

28. Odvolací súd sa pritom nestotožňuje s názorom odvolateľky, že pokiaľ súd na základe žaloby o zaplatenie zosplatennej sumy, priznal žalobcovi iba v čase rozhodovania splatnú istinu s úrokom z omeškania z jednotlivých splátok splatných do dňa vyhlásenia prvoinštančného rozsudku až do zaplatenia, prekročil by tým žalobný návrh. Žalobca sa totiž podanou žalobou domáhal zaplatenia celkovej sumy istiny 7.237,97 Eur s úrokom z omeškania 5% ročne od 15.8.2020 do zaplatenia, a keďže prvoinštančný súd považoval zosplatenie za neúčinné, potom mu priznal úrok z omeškania v uplatnenom rozsahu 5% ročne z nižšej uznanej sumy, vždy až od splatnosti jednotlivých splátok, a vo zvyšku uplatnenej nielen istiny, ale aj úroku z omeškania žalobu zamietol. Súd tým neprekročil žalobou uplatnený nárok, neporušil zásadu ne ultra petitem zakotvenú v § 216 CSP, prvoinštančný súd len z celej uplatnenej sumy a jej príslušenstva priznal iba tú časť, ktorú považoval za dôvodnú a vo zvyšku žalobu zamietol. Podmienkou takéhoto rozhodnutia teda nebolo, aby žalobca svoju žalobu upravil - zmenil tak, že by si uplatňoval iba už splatné splátky s úrokom z omeškania z jednotlivých mesačných splátok ako mu boli priznané prvoinštančným súdom. Nebol preto ani dôvod, keď súd dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti uplatňovanej istiny a čiastočnej príslušenstva, aby bola zamietnutá celá žaloba. Túto odvolaciu argumentáciu žalovanej odvolací súd považoval za nesprávnu.

29. Ako ďalšie odvolateľka namietala, že súd ju zaviazal zaplatiť splátky zmluvné, ktoré v sebe zahŕňajú aj prípadné úroky a poplatky, na ktoré žalobca nemal nárok a preto namiesto sumy 133,77 Eur mal uviesť sumu mesačnej splátky istiny 77,29 Eur. Odvolací súd sa s týmto názorom žalovanej nestotožňuje. Zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavretá stranami, v ktorej bola dohodnutá mesačná splátka dlhu 133,77 Eur splatná k 15. dňu v mesiaci, je dosiaľ platná a zmluvné strany (s výnimkou úrokov a poplatkov) zaväzuje. Súdom prvej inštancie skonštatovaná neexistencia nároku žalobcu na úroky a poplatky nemá za následok zmenu dohody o výške splátok. V Hlave 5 § 11 úverových zmluvných podmienok spoločnosti Home Credit Slovakia, a.s., platných od 25.5.2018 tvoriacich neoddeliteľnú súčasť danej spotrebiteľskej zmluvy, je pritom uvedené, že zmena výšky (a počtu) splátok je viazaná na žiadosť dlžníka a schválenie veriteľa, teda na vzájomnú dohodu. Uhradenie dlhu v pôvodne zmluvne dohodnutých splátkach 133,77 Eur, ktorými sa bude uhrádzať výlučne istina, bude i v záujme žalovanej spotrebiteľky, keďže dlh (v ňou pôvodne akceptovaných splátkach) bude rýchlejšie splatený, skráti sa konečná splatnosť a tým sa zníži aj suma úrokov. Odvolací súd teda uzatvára, že prvoinštančný súd nepochybil, ak pri priznanom úroku z omeškania zohľadnil výšku splátok v zmluvne dojednanej výške.

30. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, po vyčerpaní relevantnej odvolacej argumentácie uplatnenej žalovanou, bolo potom dôvodným, aby odvolací súd preskúmaný rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s jeho opravným uznesením v časti, ktorá nebola týmto rozsudkom zrušená, ako vo výrokoch I. a III. vecne správne, s použitím ust. § 387 CSP potvrdil. Rozhodnutie súdu prvej inštancie o náhrade trov prvoinštančného konania, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, vychádzajúce z percentuálne vyčísleného úspechu strán v rozsahu istiny, pritom nemohlo byť dotknuté zrušením rozsudku vo vyššie uvedenej časti úroku z omeškania.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 255 v spojení s § 396 ods. 1 CSP s tým, že žalobca bol fakticky úspešný (keď k zrušeniu časti rozsudku došlo ex offo v zmysle § 380 ods. 2 v spojení s § 389 ods. 1 písm. a) CSP). Z obsahu spisu ale vyplýva, že úspešný žalobca bol v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Vychádzajúc z toho potom odvolací súd žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Takéto jednoetapové rozhodnutie sa opiera

o uznesenie najvyššej súdnej autority NS SR zo dňa 28.2.2018 sp. zn. 7Cdo 14/2018 publikované v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR pod R 72/18.

32. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).